

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069323632.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↵ Den Fremmede gik, og ligesom for at flye alle onde Tanker, gik jeg ind paa Comptoir, og satte mig med Iver til at arbejde i den omtalte Sag. Det Comptoir, hvori jeg arbeidede, var et lidet Værelse ved Siden af det større, i hvilket G. og endnu en Medhjælper pleiede at befinde dem. I dette Øieblik var der Ingen. Med Eet blev jeg forstyrret af en hæftig Ordvexling i det ydre Comptoir. Jeg kjendte min Onkels Stemme, der syntes qvalt af Vrede, medens den gamle G. bønligt tilraabte ham: »Kjæreste Hr. Principal! kom til Dem selv! For Guds Skyld, for min Skyld, ti stille! Skal jeg forbande mig selv for min Fortrolighed til Dem? Hun er falden; men De er Fader, led hende tilbage paa rette Vei, og skaan Hr. Julius; tænk paa, at han nylig har været saa syg!« - Han holdt min Onkel tilbage med sine svage Kræfter, da jeg hastig traadte frem, og spurgte forfærdet, hvad alt dette [61](#) betydede? - Min Onkel kastede sig med rasende Hæftighed om min Hals, og raabte med blege skjælvende Læber: »Tilgiv mig, min Søn! jeg har draget Dig med i min Ulykke; jeg har bundet Dig til min falske Hustrues Datter. Du er forraadt, som jeg var det!« - Mine Knæe skjælvede, jeg maatte sætte mig ned - »Hvoraf veed De«..... var Alt hvad jeg kunde fremstamme. - Den gamle G. nærmede sig mig, krumbøiet med foldede Hænder, som han rakte imod mig. »Min kjære, kjære Julius!« sagde han halv sagte: »Det er min Kjærlighed til Dem, min Sorg over at De blev bedragen, som bevægede mig til at opdage for Hr. B.«..... »Ja!« raabte min Onkel: »vor ærlige G. har udspeidet, at Laura, hvergang hun foregiver at have været hos sin Tante, blot gaaer ind i hendes Huus, men kommer strax ud igjen, klædt i Mandfolkeklæder, og gaaer alene i Tusmørket, Gud veed, hvorhen; derpaa kommer hun iilfærdig tilbage, klæder sig om hos Tanten eller Ammen, jeg veed ikke, hos hvilken, og kommer saa hjem, som om Intet var passeret. Forbandet være hele det letfærdige, falske, troløse Kjønn! Ikke Een iblandt dem er reen! ikke Een!« - Han sprang op, og raabte: »Følg mig, min Søn!« - »Hvorhen?« spurgte jeg, neppe mig selv mægtig. - »Ind til Frue W.,« svarede han: »Dersom vi vilde taale en saadan Fornærmelse, da fortjente vi den. Kom med, eller jeg gaaer ene.«